

Arrest

nr. 75 510 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 december 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 10 oktober 2010 België binnen en dient op 12 januari 2011 samen met haar echtgenoot, haar drie minderjarige kinderen en haar meerderjarig stiefkind een asielaanvraag in.

Op 6 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 64 677 en 64 678 van 12 juli 2011 worden aan verzoekster en haar echtgenoot eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 5 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster en haar echtgenoot de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Het bevel in hoofde van verzoekster vermeldt tevens de drie minderjarige kinderen.

Op 15 september 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.09.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

L., A. (...) geboren te (...) op 30.12.1961

L., N. (...) geboren te (...) op 11.12.1969

+kinderen

D., S. (...) geboren te (...) op 25.11.1994

L., A. (...) geboren te (...) op 24.04.2002

L., T. (...) geboren te (...) op 30.09.2008

nationaliteit: Servië

adres: (...)

*in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

Reden(en):

*Artikel 9*ter* - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.*

*Uit artikel 9*ter* §1, 4^e lid en artikel 9*ter* §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 05.09.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9*ter* §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.*

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 05.09.2011) en ter kennis gebracht op 06.09.2011, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

(...)”

Op 15 december 2011 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt verzoekster de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het opschrift van het verzoekschrift vermeldt evenwel duidelijk dat het uitsluitend om een beroep tot nietigverklaring gaat.

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze

pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Huidig verzoekschrift wordt bijgevolg geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ART. 9 EN ART 9TER VAN DE WET VAN 15.12.1980 EN VAN ART 2 EN 3 VAN DE WET VAN 1991 OP DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING IN BESTUURSHANDELINGEN, ARTIKEL 3 VAN HET EVRM, ARTIKEL 8 EVRM.

Verzoekster diende op datum van 15.09.2011 een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9ter. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op datum van 21.10.2011 omdat het standaard medisch getuigschrift niet zou beantwoorden aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid van art. 9ter.

Met name zou het medisch getuigschrift geen enkele uitspraak doen omtrent de ernst van de ziekte.

Het is zo dat onder punt B van het standaard medisch getuigschrift (diagnose : beschrijving en graad van ernst) enkel vermeld staat dat verzoekster lijdt aan ‘hypothyroïdie’. Echter, kan men hier niet uit concluderen dat er in het medisch getuigschrift geen enkele uitspraak wordt gedaan omtrent de ernst van de ziekte.

Uit punt C t.e.m.G blijkt, minstens impliciet, maar onomstotelijk de graad van ernst van de ziekte. Er staat vermeld dat de behandeling waarschijnlijk permanent zal zijn, dat als de behandeling wordt gestopt de gevolgen negatief zullen zijn en dat een tenlasteneming noodzakelijk is.

DVZ kan dus onmogelijk beweren dat het standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak doet omtrent de ernst van de ziekte.

Nochtans wordt verzoeksters aanvraag onontvankelijk verklaard en bovendien wordt er nadrukkelijk op gewezen dat ze dringend het Schengen grondgebied dient te verlaten.

DVZ is duidelijk veel te formalistisch en gaat voorbij aan het doel van de wet. Daarenboven schendt dit artikel 3EVRM.”

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoekster immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift.

In de mate waarin verzoekster een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, betoogt de verwerende partij dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. De verwerende partij stelt verder dat de thans bestreden beslissing werd genomen om reden dat het door verzoekster voorgelegde standaard medisch getuigschrift geen informatie bevat over de graad van ernst van de ziekte. Volgens de verwerende partij geeft verzoekster zelf toe dat de informatie in het medisch attest aangaande de graad van ernst van de ziekte bijzonder summier is; er wordt enkel gezegd dat zij aan hypothyroïdie lijdt.

Voor zover verzoekster de mening is toegedaan dat uit interpretatie van andere elementen in het attest, het wel mogelijk moet zijn om een idee te krijgen over de graad van ernst van haar ziekte, merkt de verwerende partij op dat deze elementen bijzonder vaag zijn en bovendien voor interpretatie vatbaar. Volgens de verwerende partij kan er moeilijk een mate van ernst worden afgeleid uit de verklaringen dat er een behandeling nodig is, of dat bij het uitblijven van de behandeling het ziektebeeld kan verergeren. Dit zijn zelfs geen impliciete elementen die moeten toelaten een correcte inschatting te maken van de graad van ernst van de ziekte.

De verwerende partij laat voorts gelden dat verzoekster ook geen nieuwe elementen heeft aangebracht waaruit kan afgeleid worden wat precies het ziektebeeld is. Volgens de verwerende partij wordt een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, err. BS 29 juni 1961 (hierna: EVRM) dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het is immers uit de aangeleverde informatie onmogelijk af te leiden wat precies de medische problematiek is van verzoekster, en wat de graad van ernst is, waardoor het ook onmogelijk is te onderzoeken of zij kan behandeld worden in haar thuisland of niet. De verwerende partij benadrukt dat het aan verzoekster is om haar dossier in voldoende mate en op zorgvuldige wijze te onderbouwen. Loutere verklaringen, zonder begin van bewijs, volstaan allerminst.

De verwerende partij haalt vervolgens rechtspraak aan van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en stelt dat sinds het arrest D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM, *D. v. United Kingdom*, 1997) het Hof een hoge drempel hanteert inzake medische zaken. De verwerende partij wijst erop dat deze hoge drempel ook bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

3.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet omdat het standaard medisch attest geen enkele uitspraak vertoont omtrent de graad van ernst van de ziekte. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het door verzoekster overgemaakte standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet: het vermeldt niet de graad van ernst van de ziekte.

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit het medisch getuigschrift van 5 september 2011 dat verzoekster voorlegde bij haar aanvraag van 15 september 2011 blijkt dat het volgende werd vermeld: “*Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...) Hypothyroïdie*”. In het medisch attest wordt verder melding gemaakt van de noodzakelijk geachte behandeling (behandeling met vervangingsmiddelen voorzien) en de duur ervan (waarschijnlijk een permanente behandeling).

Uit het medisch getuigschrift blijkt dat bij “*diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen*” enkel wordt vermeld wat de aandoening is. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en het steunt op een correcte feitenvinding om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster de mening is toegedaan dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de overige onderdelen van het standaard medisch getuigschrift, meer bepaald de punten C. tot en met G., dient te worden vastgesteld dat deze punten slechts algemene vaststellingen bevatten,

namelijk dat er een vervangingsbehandeling is voorzien en dat de behandeling waarschijnlijk permanent is. Verzoekster kan niet voorhouden dat hieruit de graad van ernst van haar aandoening blijkt.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.2 Waar verzoekster in het verzoekschrift de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, laat zij na met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekster zet de wijze niet uiteen waarop de door haar ingeroepen verdragsbepalingen door de bestreden beslissing zouden worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET